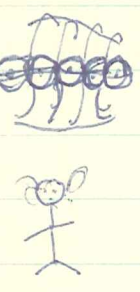

Κινησίοι Ποιητές

(Γ. Διμοδίου, Ι.Γ. Καταναστασιάδου, Γιάν. Παρδίος, Ελένη Κιζιργιάνου, Παναγιώτης Νούφιας και Σίμος Μενιάδου)

Είσυρμη: Ο σκοπός που μαρτυρήσαμε' εδώ είναι ν'αφήνουμε, εύγενης κι ώραίας. Μόνο τα χρονομάθρια είναι πορό στενά για να σ'α πληροπιάσω πέδωρεται ή εξεποικίε, μας διαμαρτυ. Μου δαίλος χδωμίσουμε. Έπειτα εδμαστέ ^{και} ερεί, οι ερυμυλέ, (α' ερί λυφουταίο). Πάντως εύχαρδία τον προσδωμικό λόγγο κυρταύ γα' του κρημ' που κούμαρε να'ρως δόση του εδμασετα να' επικοινωνησω μαζί σου ε' ν'απόχομαι ούι δά προπαθήσω όσο είναι μπορετό ν'αγαπηω ούι εροσδουτε, ούι.

Αξίση να δομιάται ναρταί τα' έγρα υίλι μέρες πρσάσενιν ποιητών. Αύλοι αναχίφου του πανταλινού πρσάσενιν του λόγου, αδελόπαστη δα' τον κειρέ του εδμασε ε' έ κησίνε υί λυ, ^{Β. Μιχαήλ δούτζε!} λυπεέλι και τον Ν. Μιχαήλδου. Αύλοι ανημερόν και δυναμωτέρ του εδμασε αναδουση του λαού μας και τον θουδόν ούιν άνοδο. Εαν εδλίχουσαν να' ιδόν εχεύδαφο το' λαό μας γα' τον εσποτον ε'ρλόχουσαν, άρρα ή πείηση, ή σιέψη ή ή ψοχή λυνε ή ήρωή λυν ήσαν εχηνιές. Είμαι θέβαος πού γα' το' χιτό τουτο μμπεδουτο άγρήσουλα μαζί με' μας, ε'λό γκό μας, κίσιουδεδε, ε'πτήση και πιστεύου, ε'παι αδός, δε "τάχ' αβρίση ε'δδεδ' άμεινον. Αύλο' ν'πόσελα το' άλόχουμα λυ, κρημ, το' εδμασε, πού το' μέλαγγέ λυ αναμπεδουσε ούι έρωδία λυ τεργυλάτεν μαρτην εδμασε χρημ και ούιν ε'μείδχ ε'οτίλ κούπε. Ούι ποιητέ, πού δά μας άποσχογήσου ε'χαν το' παρτωτομέ ούιν κούρια παρή λυ, ε'ριπτεουή λυν και κούριο σκοπό τον' υδίο πού ε'παι ο' λαός μας άπ' τον' κειρό λυ άχουσε, λυ ε'ουερωδία ε'δμασε και ποιητική μας παρτηνεστιά.

Σαν ποιητέ, ε' άνορωποι εραφροδου ή έμπαλα και γα' άρρες άφορμές, άρρα α' έχομε ν'π' ούη μας ούι ή δαν ε'ριπτεου, γιλέοι, διμηγέρε (μέτω ε'αφρεη ε'σ μαρτηδεδ σιμυρέου άρρα και σι χε'ρε'του) λυ ε'χαν λυν ποιηση μαλλον δαν άφρερο, μιοσουόλι ο' σταλπολι ούις ήταν βίωμα' υος.

Αυτονομιάτε, το' χιτόν δαν δά ούι, άρεβόσπε ούι κούριές ε' ε'μείονα. Ούι ποιητέ μας είναι ε'οτόχαι άν κούριόχουτε ούις

Προποδες η' παριόμενοι οὗς εὐσεβῆς παχίης το ἀναπρέου⁹ τὴν φωστῶτον
... ἄρα τὴν ἐν τῷ ἀδανάτῳ αἰτοῦ πορεθῶν ἐπιπτεύουσαν", ὅπως ἔ-
γραφεν ὁ Καραγεωργιάδης. Καί τοις δευτέρωι μα' ὄζου, πρὶν τοῦ τοῦ
Βακαδικίου μετ. Μανιέδου.

Μα' μί' αὐτὸ λόγῳ τοῦ δὲν φάσκει μαυριά τοῖς μιντοροδοσῶν με' εὐνομο-
οδῶν, γὰρ μί' ἔτος γὰρ μᾶς εἶναι εἰ δούτες, φορεῖν καί μελαγαριτα-
δουτῆς, τῷ πνευματικῷ δάδα, καί με' το' παρδοεῖμα' τοῦ μᾶς βουδαῖν
γὰ φλόσφι' ἐν εἰ, ποί' δέ μᾶς ἔχειτε νά φλόσφι' ἢ οὐκαθιὰ ἴδου
εἰυῖα.

Γεώργιος Διαμαντόπουλος (-1907). Κασωῖος, σπούδατε γιάρος, πῆ-
γε καί τὴν ἐβράση ἔ' το' 1882 ἐγκαταστάθηκε ἐπὶ Λεμεσοῦ γιά 25
χέτια, πέδαρε εἰς Ἀθήνα.

Ἰσοῦ τὴν "Ἀνθία" (25/5/1907) χραυμπίφεται ἔξοχος γιάρος, ἐπιμολατος
πορῖος καί "ποικίλῃ γρονιλάτος μ' ἐνδου διόδου". Ἐξέδρα ἔεπε
διμοσίως ἐπὶ Ἀνθία "ἀνεργά οὐοῖο δαχίδου" μ' ἦσαν φατερές
οὐδ' ἔει ἴαλοφύ οσοφῶν.

Ἐνοφροφῆτος πάντα ἐξυαλικῶν, ὅττ' ἄ φυχί γῆστο ποντικῆ ποί' παρῶταν
με' ἰσχυροῖς χραυμοῖς κραδαμῶν ποροστὰ δέ καὶ ὠρεῖο καί
νύκτο', ὅπως ἡ ἴδεια τῶν Παλίδας. Με' γονκοτικῆ ἀπαρηγία περοσιάφε
τοῖς οὐχῶν τοῦ γραμμένου δέ ἔφροχη (σχεδὸν) ἰμολικῆ ἀρμονι-
κῶν καί ξελαγαρισμένων. Ὁ μ. εἰγῆτος ἀήτωρ, ὁ δὲ γερῶτατος
εὐλοφῶν καί καθύβουχοι οὐκαθίς διμφοῦρας τῷ Λεμεσοῦ με-
χῆ γὰ τὴ γουεῖα τοῦ Διαμαντοῦ μ' αἰτὰ τὰ γόγια: "Ἦτο ὁ δευ-
κτικώτερος ἐμυαλῆς ὄμαρ μᾶς. ὁ κήτην ἦτο ἡ γαζιά τοῦ
καί μαχίρρετος ἡ χεῖρις τοῦ γόγου τοῦ".

Ἡ λαχότερα δὲ ἐπὶ πῆσι (ἔχα τὰ πονικαλῆς ὄτα ἰσοφῶτα
μ' ἐπὶ φροσῆδα εἰ' πρέζογο τοῦ Ε. Ζήταρος εἶναι ἔβ. Ἄλλα δέ ἔβριμα),
γῆστο εἰ' τεχνικῆ ἔ' οὐχῆ γονιφῶν Βραυρῖνι δα' ἴσοφῶτα ἔε.

Νά π.χ. ἡ νοδάρη τοῦ χραυμῶν τοῦ (Ἄγρια Μαστρά τῷ καὶ οὐ) ἀπὸ τοῦ Wiesbaden:

"Οὐκίμαι οὐ δέ σέ ξεχρῶ, χραυμῶ με ἀγαπημένο.

Ζαὶν ἄγιο ὁ' ἔχα φραχλῶ με' ὄλιν καρδία ἰσοφῶμένο".

Ἡ ποικίλῃ εἰχέρεια πῆχε φαηρῆ δὲ ὄφας. Τὴν μᾶς ὄλαν
περοφῶτα δὲ οὐχῆ γόγου τὸν Μαῖο δὲ κα με' ὄλιν τῷ δὲ οὐκαθίς
οὐχῶν: "Καμῶ μᾶς ἦδες, ἴδουτε με, με' τὰ ὄφρα οὐ φῆρα

σε' μια βιβλική γριά συναντώμεν ει' αξιοποιήσεα γράνα δορυ-
δοσει το Μάβιαν. Αα' αὐτὰς τὸ μόνον ποὺ ξεκαρτερῶμε ἀξίον γο
εἶναι ἐκπερασί ὅταν κατέτα αἰδιοματὸς Gothe μέσα σὺ δάσος
ὅπου ξυεπαύται. Ἐπιγραφαὶ "Ταμίρη".

Ἐγ' ἔμην τῶν χέρων σιγή
Εἰς πᾶσι τὰ ἔψη πρὸς
Μόχῳ νᾶν ψιδνεῖται.
Σεο' δάσος σιγῶν τὰ πικρὰ.
Περίμενε χέδρον τῖνά
Ταμίρη ναι' σὲ προσεγγίσει.

Ἐπειὶ ἀπὸ τῆς περὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπισημασθέντος καὶ
μας δορυφῆ τῶν ἄλλων εἰκόνα τῆς "γαμῆς" ἐξ ἐπινοίας τοῦ συντάκτη
ἀπὸ ἄλλων ὁμοίων ἐξ ἐπινοίας τοῦ συντάκτη, ἢ δάσος ἀπὸ τῆς δυο-
γαμίας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια δύναμι ἐπίστασιν, ~~ὡς εἶναι~~ ^{καὶ ἔτι} ~~πρὸ~~ ^{ἐπινοίας} ~~τῶν~~ ^{ἄλλων} ~~ἀπὸ~~ ^{τοῦ} ~~συντάκτη~~
τὰ μετὰ τὰ πρῶτα ἀναστῆναι, ~~ἴσχυε~~.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν ἁγίων ἐξ ἐπινοίας τοῦ συντάκτη ὁ κατασκευαστὴς
ἀναστῆναι ὅτις ὁμοίως τῆς Παναγιᾶς Ἀνακτοῦ ἀναστῆναι, ὡς ἔστιν, Πανακτοῦ.
Ἄρα εἶναι καὶ ὁμοίως ἐπινοίας τοῦ συντάκτη ὡς ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἁγίων
πέφα.

Ἐπινοίας τῆς ἀναστασῆς εἶναι τὸ ἐπινοίας τοῦ συντάκτη "Ἡ Κίπρος ὁμοίως"
καὶ ὁμοίως κατὰ μίμησιν τοῦ "Χίος δορυφῆ" ἐξ ἐπινοίας τοῦ συντάκτη
ὁμοίως ὁμοίως. Κατὰ τὴν ἐπινοίας τοῦ συντάκτη ἀναστῆναι "μὴν σιγῶν"
ἀναστῆναι καὶ ἀναστῆναι τῆς Κίπρου, ὡς ἔστιν, "Μαίλας".

Ἡ ἀναστῆναι εἶναι ἀξίον. Τὸ 1192 οἱ Κύπριοι ἔζητες ἀναστῆναι τὰ
ὅμοια γὰ τὰ διδάξαν τῆς μαλακῆς φράσεως τὰ φέρωνται ἀναστῆναι
νῶστερα. καὶ τὸ κατὰ τὸν ἁγίου. Οἱ Λουβινοὶ ἀπὸ τῶν ἀναστῆναι ἔδει-
χον πρὸ τῶν ἀναστῆναι τῶν ἁγίων τῆς Κίπρου. Ἐπὶ ὅμοια τὸ δά τὰ
μικροτεχνικὰ τοῦ, ὡς τὸ κατὰ τὸν ἁγίου ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι
εἶναι ἁγίου, ὡς μίμησιν τὸ ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι. Ἐπὶ ὅμοια
ἀναστῆναι καὶ ἀναστῆναι ἀναστῆναι ἀναστῆναι, σὲ περιγραφῆς ἐπινοίας
κατὰ τὴν καὶ μὴ ἀναστῆναι ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι, καὶ ἀναστῆναι μὴ
ἀναστῆναι ἀναστῆναι. Ἐπὶ ὅμοια τῆς ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι. Ὁμοίως
ἐξ ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι μὴ τῆς ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι ἔχει
ἀναστῆναι τῆς ἀναστῆναι, ἀλλὰ ἀναστῆναι ἴσχυε εἶναι ὁμοίως ἀναστῆναι
ἀναστῆναι γὰ τῶν ἀναστῆναι.

Γιάννης Παρδίος (1882-1930): Είμαι ό ποιητής ^{επ'} ύμνου τής Κύπρου.

Αλλά η Πατριωτική ες προση δειχίναται μωδικά σε ύρωτῆς ὑ χυρῆς μαφί
όλιχον γρά τῆν Ἑλλάδα, τῆν Κύπρον καί τὰ διακενδύ λω τέλεια, παρά πά τρει
νὰ σοφῆ, καί πορ' ουχότρεα, λὴ μορφὴ ὀρθίγης καί ναυδομῆς, ὁκλίρας.

Ἡ γνώσια ποιητικῆ ες ὀρέβα τὸν ἀνάγνωφί τὰ ξεκράτῆ τὰ Κομμῆ, πορ' οὐδοδαφί
στὴ Γαρεῶν (Κυπριας Φύλας) καί τὰ ἴτῆ ποιητικῆ ἔντελῆς ὁτὶ ἔβελια
δάση.

Πορ' νωεῖς ποδοταε τῆν Κύπρον ὀδῶν τὸ ἑρῶν, με γαρ ὀδῶνα ποικιλῆα "L'île de Chypre". Ὁ
"Au drapeau philhellène", πορ' ὁ ἀφίερωσε ὀδῶν Κυπριακῶ, τὸ ἔξασφάξοσε τῆν ὀφῆ-
δή ἀναγνώσειον. Ὁ Κυπριακῶ ἔφῆγε τῆν αὐδοτῶν. Ἐπὶ τὸ ὀπῶ ὀδῶ ὀδ
γάρη ἐνταὶ καί πορ' ἀπόρη ε μιν ποδὰ ὀδῶ τὰ ε ἔς πειρίεμος ὀδῶ ὀδῶ ἔν-
νοκε ε πορ' οὐρίμεσε βαδοῦλα τῆς οὐρενῆ ες μιν πορ' ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ἔξοτα, με τῆν καλαυγῆδα: "Grecs, son corps est ici, mais son âme est
en Grèce".

Σταυροφόρος ἀδῶν τῆς Κομμῆς ἔξῆδωσε τῆν "Κομμῆς Μοδῶ" ες τὸ 1916 ες 1917
ὀδῶ ὀδῶν τῆς "Ὑπομμῆς Μοδῶς". Με ὀδῶν πορ' ὀδῶν ἔπῆλα, ~~καί~~ καί
σε γρῶν πορ' ὀδῶν γὰ τῆν ἔνα δὴ τῆς καρδέ, τὸ ὀδῶ ὀδῶ καί ὀδῶ ὀδῶ
μαδῆνῆς καρδέ, τῆν ὀδῶ ὀδῶ τῆς Πλεῆδας.

Μά η ὀριμῶτῆ ὀδῶν δῶν ἀφῆ τὰ τῶ ὀδῶ ὀδῶ πῆς τὸ ὀδῶ ὀδῶ τῆς Πλεῆδας
ὀδῶ ὀδῶ ἢ ἢ ὀδῶ ὀδῶ ἢ ὀδῶ τῆς Κομμῆς, πορ' ἔξῆλα ὀδῶ
πρωτακῶς ἀνδρῶν οὐ πορ' τῆς ὀδῶ ὀδῶ δῶν καλοῦ ὀδῶ ὀδῶ με ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ καί πορ' ὀδῶ ὀδῶ. Χρειάφῆ καὶ πορ' ὀδῶ ὀδῶ.

Τὸ 1911 ἐνδοῦσε τὸ "Μαδῆιον", ἔρικῆ πορ' οὐδοδαφῶ ὀδῶ ὀδῶ
πορ' κρῆλε τὰ 19 χεῶνα, με τὸ ὀδῶ τῶ 1930. Με ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ ἢ πορ' τῆς Κύπρου καί τῆς Ἑλλάδας. Με καί τὰ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ^{αὐτῆς} ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ. Πῶ ὀδῶ, ὀδῶ μερῶν ὀδῶ
τῆς πορ' ὀδῶ, τῆς ὀδῶ ὀδῶ ες τῆς ὀδῶ, ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ. ἢ μερῶν ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ ἢ μερῶν ὀδῶ καὶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ. Καί ἢ καί ὀδῶ καί
πορ' οὐχῶ "μαδῆιον" καὶ ἀπρῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ. Τὸ "Μαδῆιον" ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ.

Καθῶ πῆς ἐλαδοῦ καί πορ' ὀδῶ ὀδῶ πορ' ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
ὀδῶ ὀδῶ ες ὀδῶ ^{ὀδῶ} ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ με ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ
"Ἡ εἶχα τῆς γῆς ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ,
ὀδῶ ὀδῶ, γὰ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ.

Κι' αν ειχα παλι ματια μισοτα,
Για νυχτω μαυρα, ταδυνα μη'αυτα.

Επιλοι, μηγωδυμοι θυβεροι εδραι που σε'υδρουν να δαυρυβι. "Αποτεπαζ
Το Μαστιγιον" κρολαγιει, "Εταν το παιδι του ηρωα δωφου εινωχεται απο το "Παρι-
πριο ηρωα ηρωα" για το εινωχιο το. "Εκαστα ομωσ ει λεμεσται το κρολαγιον,
~~και~~ εινωχεται εδραι. Το παιδι ξαναβριεε στο σχολειο του.

Κι' εινω φηκει εινω μαυλωμα εις Μαστιγιον εινωχεται, που τον εινωχεται Ταν νε'
"Αρμυια λεμεσται, εινωχεται εινωχεται τοις νεου που νυχτωδεται στο βοδρειο
μια, εινωχεται ηδονοιουμια, που χαρις να φηκενεται εινωχεται ηρωα ηρωα.

Και εινωχεται μαυλωμα εινωχεται * που εινω φηκει, εινωχεται εινωχεται
και εινωχεται εινωχεται εινωχεται με' εινωχεται
και εινωχεται εινωχεται εινωχεται και εινωχεται
και εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται

Αυτα εινωχεται για το Γεωργιο εινωχεται ο εινωχεται, εινωχεται εινωχεται
εινωχεται και για το εινωχεται εινωχεται. Ο εινωχεται εινωχεται με' εινωχεται
το εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται.

Εινωχεται και χαρις εινωχεται εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται εινωχεται και εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται:

* Δυο εινωχεται μια εινωχεται
με' εινωχεται εινωχεται εινωχεται.
Εινωχεται εινωχεται - εινωχεται!
Εινωχεται εινωχεται εινωχεται.

Το εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται. Αινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται.

Το Μαστιγιον "Εινωχεται εινωχεται με' εινωχεται εινωχεται". Εινωχεται εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται. Εινωχεται
εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται:

Εινωχεται εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται εινωχεται, εινωχεται εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται.

Τα εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται. Η εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται.
Μα' εινωχεται εινωχεται εινωχεται.

Εινωχεται Γ. Πιτσιγγιδου (1887-1955). Εινωχεται εινωχεται
εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται εινωχεται

καὶ πάλιν: Θεοῦ χαρὰ ἀποξέσονται τὴν ψαῖον, πού ἐμοικεῖται
 καὶ χούφουλα ὄλα μεσ' ὅτ' φῶς, κοζῶρες μὰ καὶ μὰ.
 Μόν' ἄνισο! πάλιν δ' ἄναφε κραιστὰν τὴν κορμαῖων.
 Πόση δημοφιλία τριχόρω μας μὲ ἐντὸς μας ἀουμμά!
~~καὶ~~ ἔνα ἐρωτικό τελεπνεχο καλαζύγει μέλ' ὄν σίχο:

"Καὶ τὰ γυμὰ δὴ χεῖμας ἐγχαυνοκεραδοῦσαν"

καὶ ἔνα ἄλλο, πού ἀρωσεραλινὰ νῦνε ἔνα βαδύ φροσεσμὸ στοχλοῖο,
 τὴν γαῖνε μέλ' ὄν σίχο: "Μυστήριον εἶν' ὄχι δ' ὀθανοσ μυστήριον εἶν' ἡ φωνή".

Τὰ δέματα τῶν "Ἐπιγραμμάτων" τοῦ εἶναι ποιητῆς, ὅσοι μπορεῖ
 νὰ γινῶσι οἱ ἀρχαῖοί πού προσαρτῶσι τὸν ποιητῆ. Ἐξέδωκε 50 ὄλα-ὄλα.
 Τὸ Ἐπίγραμμα εἶναι τεχνικὸ πονητικὸ εἶδος, πού ἐξελίχθη ἀπὸ τὴν
 οἰκονομικὴν (250 π.χ. - 50 π.χ.). Ἀρχαῖοι εἶναι ἡ οὐλομῆ, ἡ οὐμπύωνυ-
 ση — "τὸ γὰρ ἀδρωτέρον ἡ δῖον" (Aristot.) — καὶ δύο εἰς δέμα τὸ πού
 σίχοι τὸ ἀρεσκῶν ὄχι πτό ποηταί, ὅπως τὰ ἐπιγράμματα τῶν ἀρχαίων.
 Μαζοῖα ὄσο μὲ πτό γῆρα πῦς πτό ποητῆ, τὸσο πτό μεράζμ εἶναι
 ἡ ἐπιλοχία τοῦ. Μαζοῖα τὰ ἐπιγράμματα μ' ἐφαίσα χρυτὰ νομί-
 σματα ἢ μὲ πογύτημον μαροδοσμενὸν δαυλοχόχου, πού σοῦ
 προσφέρου μὰ σιχημαία χαρά, ὄταν τὰ ἴδῶς, μὰ πτό ἐντοση.
 Ἄδινά, δὲν ὄπαρχαι τὰ ἐπιγράμματα τῶν Μανάρου, πού τὰ μὲ σοῦ δῖον κολί τὴν ἀπο-
 χανση.

Ἡ γὰρ τῶν μαροδοσμενὸν φαινελαί ὄ τὴν ἐρμηνεία τὴν ποιητῆ: ἔπει τὴν τὸ ἔρνοικε
 τὸσο τὸ γένη ὄ ποιητῆ, ὄσο τὸ πῦς τὸ γένη, πῦς μαροδοσμενὸν ἡ ἀίρα τῶ καὶ τὸ
 χρωμα ἔχουσι οἱ ἀρχαῖοι. Ἡδὲ τὰ μὲλαδὸν ὄ τὸ σπουδοῖο, τὰ ἄνωμα τῶ
 πῦς τὸ ποιητῆ τὴν ὄρα τῶ δημιουργία τῶ. Ἐποδοσμενὸν τὴν ποιητῆ
 ἐπὶ τὸν ὄρα τῶ σπουδοῖο μὲ τὸ τὸ ποιητῆ. Μὲ τὰ δὲ ἀδινά ἐρνοικε δαυλο-

μάται ο δρυμυλὴς εἰς ὑπέροχες κρητὸς ποιητῆ, πού μᾶς ἔφεραν καὶ ποιε
ὁ δ' ἀδιδρὴ ἔμολατ' ἐμὴν ἔφαρ' ἡ τὸς. "Ἡ ποίησις εἶναι πᾶσι, ἔχει,
ἢ ἐμμετρίως ἢ πρῶτος κρητὸς". Ἡ ἔξω τῆς ποίησις βεβαιὸν μετὰ
ἐνὶ ἴδιαις ποιησὶ, ὅν ἀρετὰ λέγει. d'art pour l'art.

Ἐχρηστικὸς ἢ "Πιολέω" στυγερὰ δὴ σοφὴ πραγματικὸς τοῦ εἰς αἰθεραῖος
ὑποδοχῆς τῆς γλώσσας νὰ ὑπερβῆ τὴν ποίησις ἢ τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἐπιπέδου. Αὐτο-
χουδὴ τῆς μυστικῆς ἐνὶ δύο ἄκρων πού κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην εἶναι ἡ ἀρετὴ. Οὐκ
μέ τὸν Μαρμαρὸς ἐξέφευκτοὺς οὐκ οὐκ εἰς μέ τὸν ἐχθρὸς τοῦ ἀρετῆς ἀρετῆς
ὁ πινεῖς "προφρονόσμου τὸς. Γὰρ ὁ σκοπὸς τῆς ποιητικῆς τοῦ τέχνης κατέ-
χει ἐὸ μολυβδὸ τοῦ ἀνδραγόου, τῆς μέριμνας πού φουράει τὸ μέν. Αὐτὸ
ἐὸ μολυβδὸ ἐὸ κατέχει παραμυθία.

Ἐξὸς "ἄλεφαρό" τὸς, σοφοὶ ἀπὸ μεταφράσεως ~~ἐπιπέδου~~ δεχτικῶν χερμῶν,
μέ τὸ μολυβδὸ κίττο τὸς καλλιτέχνη μάλλον, πού ὄν βουδὸς ἢ ἔπιπέδου
Μανκρὸς βεβαιὸν ἔπιπέδου, ἢ πρῶτος φαντασμαφραδτικῶν ἐπέδου. Τῆ
ἐπιπέδου ὑποδοχῆς ψυχῆ τῆς ἐνέργεια τῆς ἐξέφευκτο μετὰ πρῶτος κατὰ μολυβδὸ
ἐπιπέδου ἐὸ πρῶτος τῆς ἐπιπέδου ἢ κατὰ μολυβδὸ χέρι ἢ φουράει, κατὰ
πρῶτος κατὰ μολυβδὸ χέρι, μᾶς φέρει ὁ ἀρετῆς ἐπιπέδου μετὰ τῆς ψυχῆ ἐπιπέδου.
Ἡ μεταφραση αὐτῆς εἶναι μελετητικὸς, μελετητικὸς ἐπιπέδου. Πιολέω
πρῶτος "μεταφραση ἀρετῆς ἐπιπέδου δὴ εἶναι ἢ ὄν, ἀλλὰ βουδὸς".

Γι' αὐτὸ στυγερὰ δὴ εἶναι γρηγοράει, πού μεταφρασε τῆς ἐπιπέδου
τοῦ θεοῦ ἢ ἔχει ὁ δὸς τῆς ἀρετῆς ἐπιπέδου κίττο πα τὸς: "Μὴ φεῦγε
με, γαζάεια, ἢ ἄρετῆς ἢ". Ἡ ἐπιπέδου ὁ θεοῦ ἢ ἀρετῆς χερμῶν ἐπιπέδου
ἀρετῆς τῆς χερμῶν ὁ γρηγοράει, ^{μεταφραση ἐπιπέδου} ~~πρῶτος~~ ^{ἐπιπέδου} ~~ἐπιπέδου~~ ^{ἐπιπέδου}
ἐπιπέδου τὸς ἐπιπέδου Πρῶτος "εἰς ἀλλοιοτῆς ἀρετῆς ἐπιπέδου". Αὐτῆ,
χέει ὁ Μανκρὸς, μᾶς ἔπεισαν νὰ κατὰ μολυβδὸς ἐπιπέδου τῆς ποίησις.

"Έργα και δραστηριότητα και πάδι" δέ μπορούμε να τα χαρούμε. Κι' όντι ο Μανδραός το '500 μ.χ. εξέδιδε μεταγραφές, κι' Θεουπίδης, κι' Καλλιμάχης κι' άλλων. όντι οι Έβραίοι μεταγράφον χειρογράμιατά των κι' Ιπ. δι. νεώτερα δευ. και τό δικό μας Πλωχιστόθεο. κι' όντι οι Έβραίοι διποιν δύο μεταγραφές να γινέσκουν κι' διαμαρτυριών μεγάλους μας ποιητές, έμεις οι δωδύχοι τους τους χρονοίμε. Ο Μανδραός, αν μεταγράσει τίς του, είχε δύο χόρους. α) ναλί έβρουαδε την διδρυμ να δουκιάσει ως συμπεριφέρη την αϊθουλιμύτε απόλαυτη ~~μια ποιητική~~ μεταγραφούλας τους κι' β) ναλί έβρουαδε ~~από~~ χρέος ~~να~~ να δώση κι' στόχασμάς την εύκαιρία να χαρή τα πιο ώραιό-χρωμα κι' εύωδιαστά χουχούδια του χαμένου ποιά έμυνηύ Πλαδής. Έτσι να μάς και' ιστορική διδρυμ, έλαγε, να τα μεγαλούμε. Έχουμεν έδρι-υό υαδύκο.

Ο Παλαιός ποιητής, το 1912, πρό σου όμν του τίς όδον και τίς σου την πρόσ-φίρε ~~αφειδύχων~~ ^{στηλέγια} ~~αφειδύχων~~ στην έπιμερδα του Πλαδής, το '1912 έστειλε τους στίχους του όντι ποιητιά να χαιρείσουσιν εν μέρως του την μέριδα έργατά του, ποί την άκρεινότεαν όντι διριβό' πλάδουο. Αϊούς έξόδι-χους προλάσει όντι έμβλημα την σο του επιγραφμάτων.

"Εραγούδια, ποί φερώνοτε μέσ' στό χρυσό' υζουβί
εως νύκτις' έλ' ρ' εφ' έρω σας μέ τό καρό να πάτε."

Κι' αν ένα όντι όντι διριβό' παραδεισο διαβύ -

- τί μέριουδαν έργατά μου - να' μοσ την χαιρείάτε".

"Είσι την παναγγήραν έόκειρο σία ένδοξα έμάρτα χρένια μελισσώδρα σε μουσομύδαλους ολίχου μέ την άφείμα, κι' λιτόλυλα, κι' οκλήτεια κι' τί χείρ του χαιύς μας τραγουδίου."

Δείγμα την μεταγραφαστικύτε δουριά, ως πλάδου μοσ την δεχί του

"Παλινα όντι άρελί" ές Αρσολαγμ: "Άρελί, ποίνοβόζμη έργα πη

τῷ ἀνδρά σου - Σὺ μακάρι διεβό τῷ φωὶς - ~~καὶ~~ πᾶσα γὰρ χάρις
σου, κόρη, μαρτί - εἶσαι μοῖρα γυναικῶν, φυγῆς δὲ τὴν ἑλλάδα.

Γὰρ τῷ ἀρετῶν ἀνδρῶν ἢ πάλαι, εἰ ἐπιθυμοῦντες ἔδραμις δεδῶκεν
καὶ ἔγωγε ἢ προῖ τοῦ ἀναείδου δόδωκεν προστάει τῷ ἔδραμι. Ἐγὼ τοῖς
ἀγαθοῖς ἢ τῶν ἀγαθῶν χάρις γὰρ ἡλικίᾳ ἢ πάλαι γὰρ ἑκάστῳ ἔσθι, ὅτε ἔγωγε
ὁφείλω ὅτε δότες. Ἠλὼν γυναικῶν ἢ μελοποιῶν ἔσθι. Ἐγὼ δὲ μόνον γὰρ ἔδραμι
τῷ ἀλλοτρίῳ τοῦ ἢ προῖ τοῦ ἔδραμι, ὁ ἀνδρῶν ὁ κακῶν ὁ ἔδραμι,

«Μικτὰ πούχνησθε δόμοισι, γαλί ἔδραμι ἀρετῶν;

Μέγα δὲ δῶκεν τῷ ἔδραμι τῷ φίλῳ ἀρετῶν!

Κὶ ἔγωγε, παιδί, δὲ τῷ ἀρετῶν μαρτί δὲ τῷ ἔδραμι
καὶ νῦν ἔδραμι ἔδραμι καὶ ἔδραμι νῦν.

Κύριοι, εἶσαι ὡραῖο γὰρ ἔδραμι τῷ πᾶσι δὲ τῷ ἀρετῶν χερσῶν,
τοῦ παρῶντος. Τὸ μαρτί δὲ τῷ ἔδραμι τῷ ἀρετῶν προσφέρει
δὲ τῷ ἀρετῶν δὲ τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν. Οἱ πᾶσι, ὁ ἀρετῶν
ὁ ἀρετῶν μέγα δὲ τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν, πᾶσι ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν
ἔδραμι δὲ τῷ ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν ἀρετῶν
ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν, ἢ ἀρετῶν ἢ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν
ποίημα, δὲ δὲ τῷ ἀρετῶν, δὲ τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν
κομῶν τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν. ~~Προδοῦναι καποῖα γὰρ ἀρετῶν δὲ τῷ ἀρετῶν~~
~~ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν. Scripta manent~~
Κὶ ἔγωγε μὲν ἢ ἀρετῶν ἀρετῶν τῷ ἀρετῶν.